

ЕНЮ КЮВЛИЕВ НАЙ-ХРАБРИЯТ

chitanka.info

След един лют бой нашите войски влязоха в Серес. Ала неприятелят не искаше да ни го даде току-тъй. Скрита в Бешикдак, английската артилерия бълваше огън. И биеха така, че гранатите им падаха в най-широките и прави улици на града. Оставаше ни да се движим по страничните преки улици.

Нашата част се беше скрила в една такава улица в средата на града. На срещния ъгъл, на комина на една голяма чатмалия къща, имаше гнездо. В него два щъркела си бяха излюпили малки щъркелчета и цял ден весело тракаха с клюновете си.

— Радват се, че си имат малки — рече един от войниците.

— Не е за това — каза важно бай Марин Опълченецът. — На нас се радват божиите птички. Драго им е, че влязохме в Серес.

Ала щом започнаха да се обаждат неприятелските оръдия, щъркелите престанаха да тракат и единият (види се, беше мъжкият) се откъсна от гнездото и полетя към Струма, а женската потисна малките и се спотаи.

Не мина много, щъркелът се върна, нахрани бързо малките щъркелчета, посмести женската и се присви в гнездото. Англичаните сякаш чакаха да се върне щъркелът, че като ни запраха... Зареваха ония ми ги железни гърла, засвистяха гранатите, вдигна се един пушилек — ад.

Мъжкият щъркел, щом чуеше да ревне някое гърло, повдигаше глава, озърташе се плахо и пак се свиваше в гнездото. Ала когато дойдеше време да храни малките щъркелчета, страхът го напущаше. Той полетяваше към Струма или Тахинското езеро, без страх се връщаше, нахранваше ги и се свиваше в гнездото.

Тъй всред най-лютия бой той ходи няколко пъти за храна.

Изведнъж взводният ни командир се обади:

— Момчета, можете ли ми каза кой е най-храбрият войник в Серес?

— Георги Радин, господин подпоручик — викнахме в един глас всички.

— Не е! — каза твърдо подпоручикът.

Всички останахме със зяпнали от учудване уста. В целия полк по-храбър войник от Георги Радин нямаше. Нашата рота се гордееше с него. Най-вече нашият взводен командир, в чийто взвод беше Георги Радин.

Погледнах Георги, който беше до мен. Станал блед като платно. Думите на подпоручика го бяха обидили.

А взводният се засмя и додаде:

— Ей го хиии най-храбривия войник! — И посочи щъркела, който хранеше малките щъркелчета. — Стои храбрецът срещу гранатите и не иска да знае!

Всички прихнахме да се смеем. Смя се от сърце и Георги Радин.

В това време огънят зачести. Неприятелските гранати започнаха да бият по правата улица близо до нас. Щъркелът по-често заповдига глава и се заозърта. Това се стори смешно на някои от момчетата и те започнаха високо да се смеят. Аз гледах наскърбен неспокойния щъркел. Наистина той беше най-храбрия в Серес.

Скоро близо до нас падна граната. След нея долетя втора, че трета. Разхвърчаха се парчета и аз видях как едно парче изфуча и перна щъркела през дългата шия в момента, когато беше вдигнал глава и неспокойно се озърташе.

Главата му отскочи и падна на улицата. Белият гръб на ударената птица се размърда и бързо започна да почервенява от пръскащата кръв.

— Щъркела убиха! Щъркела убиха! — развиках се аз.

Всички устремиха поглед към гнездото.

В този момент другият щъркел, който до тоя миг притискаше глава ниско в гнездото, скочи, защура се тревожно, спря очи на тръпнещия си другар, погледна към улицата, па се спусна натам, където беше паднала главата. Грабна я. После я отнесе бърже в гнездото и я сложи върху окървавения труп на убития щъркел. Горката! Види се, мислеше, че като донесе главата на убития си другар, ще върне и живота му.

Ала отхвъркна второ парче, та покоси и нея.

Обърнах се да погледна дали моите другари забелязаха това и видях Георги Радин. Позеленял, той беше вперил очи към гнездото и в очите му блестеше страшен гняв.

Същия час дойде заповед да излезем напред. Грабнахме пушки и полетяхме към неприятелските позиции. Пръв летеше Георги Радин. Никога не бях го виждал толкова озверен. Очите му светеха, а гласът му със страшна сила ечеше:

— Урааа!...

Когато прогонихме врага и се проверихме, между нас не намерихме много наши другари. Нямаше го и Георги Радин. Скоро от един наш другар научихме за геройската му смърт в неприятелските окопи. Пръв налетял врага и в ръкопашен бой паднал убит...

По заповед на подпоручика погребяхме Георги Радин в отделен гроб и с много почести. Колкото и закоравели да бяха станали сърцата ни, плакахме всички. Плака и подпоручикът. И плака тъй над своя любимец, както не би плакал над гроба на родния си брат.

На другия ден рано сутринта, по обичая, отидох на гроба на моя другар — да го прелея и да пороня още някоя сълза. Когато наближих валога, гдето беше гробът, гледам в дрезгавината — до гроба се чернее нещо. А когато стигнах, видях това, което никога не очаквах. Подпоручикът, нашият любим млад командир, беше коленичил до гроба. Поисках му разрешение да остана. Той повдигна глава и ми даде знак да коленича. Никога не бях виждал такива очи! Те не плачеха. Само лека влага ги беше замрежила. Но в тях имаше толкова много тъга.

Коленичих. Ала сега ме изненада нещо друго. До гроба, редом с подпоручика, стоеше бяла окървавена торба. Това беше бялата калъфка от възглавницата на подпоручика. Личеше, че в нея има нещо голямо, защото беше много подута. Гледах с учудване торбата и се мъчех да отгатна какво има вътре и защо е кървава.

Подпоручикът забеляза това, погледна ме с големите си влажни очи и рече:

— Това са щъркелите. Двата злочести щъркела герои. Снощи заповядах да ги свалят от гнездото и реших да ги погребя до главата на нашия пръв другар. Герои — нека при герой да почиват.

— А малките щъркелчета? — неволно попитах аз.

— Тях пратих в лазарета да ги отгледат.

После ние напуснахме Серес.

Мина колкото мина, започнаха да се връщат в ротата някои от нашите леко ранени другари. От тях научихме, че всички в лазарета знаели за участието на малките щъркелчета и техните родители и че ранените войници с голяма любов ги хранели и се забавлявали с тях. А един умник нарисувал по белите им криле по един голям червен кръст и ги кръстил *Крилатите санитары*.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.